Doktor Dolittle

KIRMIZI YELKENLİNİN SONU

HUGH LOFTING

Genç Hayat

KIRMIZI YELKENLİNİN SONU

Dizi Adı: Doktor Dolittle
Kitap Adı: Kırmızı Yelkenlinin Sonu
Orijinal Adı: The Story of Doctor Dolittle
Yazar: Hugh Lofting
Çeviren: Dilara Bayrak
Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı
Editör: Zeynep Bayrak
Kapak: Enis Ak
İç Tasarım: Zeynep Bayrak

Genç Hayat: 232
ISBN: 978-625-447-178-0

Genç Hayat, Hayat Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Yayınevi Sertifika No: 44968

Baskı Yeri ve Tarihi: Ankara, 2023
Baskı - Cilt:
Korza Yayıncılık Basım San. ve Tic. A.Ş.
Balıkhisar Mah. Yıldırım beyazıt Cad. No: 76 Akyurt / Ankara
Tel: (0312) 342 22 08 Fax: (0312) 341 14 27
Sertifika No: 40961

Hayat Yayın Grubu

Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com
hayat@hayatyayinlari.com
Genç Hayat Yayınları

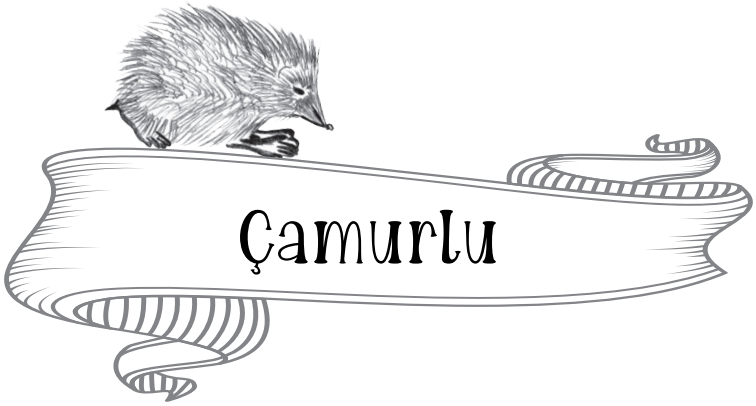
© 2023, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak *Hayat Yayınları*'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

KIRMIZI YELKENLİNİN SONU

HUGH LOFTING

GENÇ HAYAT

Çamurlu

Bir zamanlar, çok uzun yıllar önce, büyükbabalarımız henüz küçük birer çocukken bir doktor vardı. Bu Doktor'un adı Dolittle idi. İsmi tam olarak şöyleydi: John Dolittle, Tıp Doktoru. "Tıp Doktoru" onun çok şey bilen ve oldukça yetenekli, yeterli bir doktor olduğu anlamına gelir.

Bataklığın yakınlarında Çamurlu adındaki küçük bir kasabada yaşardı. Genci-yaşlısı bütün kasaba halkı onu oldukça iyi tanırlardı. Ne zaman, başındaki uzun şapkasıyla kasabanın sokaklarında yürüse onu gören herkes "İşte, Doktor gidiyor! Ne kadar da akıllı bir adam!" derdi. Ve köpekler ile çocuklar koşarak ona yetişir, yol boyunca onun ardı sıra yürürlerdi. Hatta kilise kulesinde yaşayan kargalar bile onu görünce gaklar ve başlarını sallayarak selam verirlerdi.

Kasabanın sınırında, oldukça küçük bir evde yaşardı. Evi küçük olmasına küçüktü, ama bahçesi çok büyüktü. Oldukça geniş bir çimenlik alan, taştan oturaklar ve bahçenin çeşitli yerlerinde boy gösteren hüzünlü salkım söğütler vardı. Kız kardeşi Sarah Dolittle ev işleriyle ilgilenirdi, ama bahçeyle uğraşmak Doktor'un bizzat kendi işiydi.

Hayvanlara karşı gerçekten özel bir ilgisi vardı. Onları çok sevdiğinden evinde çeşitli hayvanlar beslerdi. Bahçenin ortasındaki havuzda yaşayan süs balıklarının yanı sıra kilerde tavşanları, piyanosunda beyaz fareleri, keten perdede bir sincabı ve bodrumda da bir kirpisi vardı. Ayrıca, buzağısıyla birlikte bir ineği de vardı. Oldukça yaşlı -tam olarak yirmi beş yaşında olan- topal atını da unutmamak gerek. Sonra tavuklar, güvercinler, iki kuzu ve daha birçok hayvan... Ama Doktor'un gözde hayvanları Dab-Dab adındaki ördeği, Jip adındaki köpeği, Gub-Gub adındaki koyunu, Polinezya adındaki papağanı ve Huu-Huu adındaki baykuşuydu.

Kız kardeşi, bütün bu hayvanlardan sürekli şikâyet eder, onların evi kirlettiklerini ve düzeni bozduklarını söylerdi. Bir gün, romatizma şikâyetiyle Doktor'u görmeye gelen yaşlı bir kadın divanda uyumakta olan kirpinin üzerine oturunca olanlar oldu. Bundan sonra, yaşlı kadın bir daha asla Doktor'a gelmedi ve her cumartesi, hiç üşenmeden kasabanın kilometrelerce uzağındaki başka bir kasabada bulunan farklı bir doktora gitmeye başladı. Bu olaydan sonra çileden

çıkan kız kardeşi Sarah Dolittle, Doktor'a demediğini bırakmadı: "Doğrusu senin aklına şaşıyorum John! Bütün evi bu tuhaf hayvanlarla doldurduktan sonra nasıl olur da hasta insanların sana gelip muayene olmalarını bekleyebilirsin? Sence, oturma odası kirpi ve farelerle dolu olan biri aklı başında bir doktor olabilir mi? Bu, hayvanların kaçırdığı dördüncü önemli kişiydi! Kasaba sakinlerinin önde gelenlerinden olan Bay Jerkins ve Rahip de ne kadar hasta olurlarsa olsunlar bir daha senin evinin civarına bile yaklaşmayacaklarını söylüyorlar. Her geçen gün daha da fakirleşiyoruz. Eğer bu şekilde devam edersen en iyi insanlardan hiçbiri, seni doktor olarak seçmeyecektir."

"Ama, ben hayvanları 'en iyi' insanlardan daha çok seviyorum." dedi Doktor. Bunun üzerine kız kardeşi, "Artık iyice saçmalıyorsun!" diyerek odadan dışarı çıktı.

İşte bundan sonra, günler geçtikçe Doktor giderek daha fazla hayvana sahip oluyor ve o daha çok hayvana sahip oldukça ona muayeneye gelen insan sayısı da azaldıkça azalıyordu. Bu böyle devam etti; ta ki ona muayeneye gelen kimse kalmayana kadar. Tabii, hayvanların hiçbir çeşidinden rahatsız olmayan, Kedileri Besleyen Adam dışında. Ama Kedileri Besleyen Adam, çok zengin değildi ve yılda sadece bir kez Şükran Günü yemeğini fazla kaçırdığında hastalanır, Doktor'dan çok ucuza bir şişe şurup alırdı.

Bu kadar kazanmak bir evi geçindirmek için pek de yeterli sayılmazdı. Eğer Doktor daha önceden kasasında biraz para biriktirmiş olmasaydı, nasıl geçinirlerdi kim bilir! Buna rağmen, Doktor küçük ev hayvanları edinmeye devam ediyordu. Tabii ki bütün bu hayvanları beslemek de bir hayli pahalıya patlıyordu. Bu yüzden kasasında biriktirdiği para giderek azalıyordu.

Aradan biraz zaman geçince piyanosunu sattı ve fareleri çalışma odasındaki masanın çekmecelerinden birine yerleştirdi. Ama piyanosunu satarak elde ettiği para da eridi bitti; bu yüzden pazar günleri giydiği kahverengi takım elbisesini de satmak zorunda kaldı. Giderek daha da fakirleşiyordu, fakirleşiyordu ve fakirleşiyordu.

Bütün bunlardan sonra, artık kasabanın sokaklarında başındaki uzun şapkasıyla yürüdüğünde kulaktan kulağa şu fısıltılar dolaşıyordu: "İşte Doktor John Dolittle geçiyor! Bir zamanlar ülkenin bu yakasındaki en iyi doktordu. Bir de şimdiki haline bak! Beş parasız kaldı, kenarda köşede biriktirdiği her şey eriyip gitti!"

Ama kediler, köpekler ve çocuklar hâlâ onu görünce koşarak peşine takılıyor ve yol boyunca ardı sıra yürüyorlardı. Tıpkı Doktor zengin bir adamken yaptıkları gibi...

Hayvanların Dili

Ne olduysa Kedileri Besleyen Adam'ın, karın ağrısı yüzünden Doktor'u ziyaret ettiği o gün oldu. İkisi mutfaktaki masanın başında oturmuş sohbet ediyorlardı.

"Neden insanları muayene eden bir doktor olmayı bırakıp hayvan doktoru olmuyorsun?" diye sordu Kedileri Besleyen Adam.

Papağan Polinezya, pencerenin kenarında oturmuş dışarıda yağan yağmuru izleyerek kendi kendine bir denizci şarkısı söylüyordu. Kedileri Besleyen Adam'ın önerisini duyunca şarkı söylemeyi kesti ve konuşmayı dinlemeye başladı.

"Görüyorsun ki Doktor," diye devam etti Kediler Besleyen Adam; "hayvanlar hakkında her şeyi biliyorsun; diyebilirim ki veterinerlerin bildiğinden kat kat daha fazlasını biliyorsun. Şu yazdığın kitap... Hani

kediler hakkında olan, inan ki muhteşemdi! Benim okuma yazmam yoktur, eğer öğretselerdi ben de çok iyi kitaplar yazabilirdim ya, neyse... Ama karım Theodosia, o kesinlikle bir kitap kurdudur! Evet, inan bana öyledir! Senin kitabını da bana o okudu! Ne denilebilir ki; tek kelimeyle mükemmel! Mü-kem-mel! İnsanın aklına senin de bir zamanlar kedi olarak yaşadığından başka bir şey gelmiyor. Onların nasıl düşündüğünü biliyorsun. Beni iyi dinle Doktor. Hayvan doktoru olursan çok iyi para kazanırsın! Bundan haberin var mı? Düşünsene, ben sana benim dükkâna gelen kadınların hasta kedi ve köpeklerini gönderirim. Ve eğer yeterince hızlı bir şekilde hasta olmazlarsa mamalarının içine bir şey koyar ve o mamaları sahiplerine satarım. Böylece hastalanırlar, anlıyorsun değil mi?"

"Yoo, olmaz öyle şey!" dedi Doktor telaşla. "Bunu kesinlikle yapmamalısın! Bu hiç de doğru olmayacaktır!"

"Hayır, hayır... Beni yanlış anladın! Ben gerçek manada bir hastalıktan bahsetmiyorum." diye cevapladı onu Kedileri Besleyen Adam; "Benim kastettiğim sadece kendilerini bir parça halsiz hissettirecek küçücük bir şey... Ama tabii senin de söylediğin gibi bu hayvancıklar için pek de adil bir uygulama olmayacaktır! Ama onlar her durumda hastalanacaklardır zaten; çünkü yaşlı kadınlar onlara hep yiyebileceklerinden daha fazlasını veriyorlar. Hem üstelik civardaki bütün çiftçiler topal atları ve hasta koyunları için sana geleceklerdir. Bana kulak ver ve bir hayvan doktoru ol!"

Kedileri Besleyen Adam gittiğinde, papağan pencerede tünediği yerden uçarak Doktor'un masasına kondu ve "Bu adam kesinlikle çok akıllı!" dedi. "Söylediği şey tam da senin yapman gereken şey. Bir hayvan doktoru ol. Bırak artık şu mızmız insanlarla uğraşmayı. Eğer senin dünyadaki en iyi doktor olduğunu anlayacak kadar beyinleri yoksa bırak ne halleri varsa görsünler. Sen, onların yerine hayvanlarla ilgilen, hayvanlar çok kısa sürede sendeki cevheri keşfedeceklerdir. Bir hayvan doktoru ol."

"Ama, etrafta yeterince hayvan doktoru var." dedi John Dolittle, çiçekle dolu saksıları yağmurdan yararlanabilmeleri için pencerenin dışındaki eşiğe yerleştirirken.

"Evet, onlardan yeterince var." dedi Polinezya. "Ama hiçbiri de bir işe yaramaz. Şimdi beni iyi dinle Doktor, sana çok önemli bir şey söyleyeceğim. Hayvanların konuşabildiğini biliyor muydun?"

"Papağanların konuşabildiğini biliyorum." dedi Doktor.

"Ah, biz papağanlar iki dili de konuşabiliriz: İnsanların dili ve kuş dili..." dedi Polinezya gururla. "Eğer ben 'Poli kraker istiyor.' dersem beni anlayabilirsin. Ama şimdi şunu bir dinle: Kir kir gor ii şi-şi?"

"Allah Allah!" diye hayretle bağırdı Doktor; "O da ne demek öyle?"

"Şu demek: Lapa hâlâ sıcak mı? Tabii ki kuş dilinde..."

"Vay canına! Demek öyle söyledin ha!" dedi Doktor. "Daha önce benimle bu dilde hiç konuşmamıştın!"

"Bu ne işe yarardı ki?" dedi Polinezya, sol kanadındaki birkaç kraker kırıntısını üzerinden atarken. "Eğer seninle kuş dilinde konuşsaydım beni asla anlayamazdın!"

"Hadi, başka şeyler de söyle!" dedi Doktor, iyice heyecanlanarak. Bir koşuda giysi dolabına gidip bir kalem ve bir not defteriyle geri döndü. "Şimdi, çok hızlı konuşma da söylediklerini not alabileyim. Bu gerçekten ilginç bir durum, hem de çok ilginç... Yepyeni bir şey bu! Önce Kuş Dili Alfabesiyle başlayalım... Yavaş yavaş söyle..."

İşte böylece Doktor, hayvanların da kendilerine ait özel bir dilleri olduğunu ve kendi aralarında bu şekilde konuştuklarını öğrenmiş oldu. Ve bütün ikindi vakti boyunca, dışarıda yağmur yağmaya devam ederken, Polinezya mutfak masasının üzerinde tünemiş bir halde ona, not defterine yazması için kuş kelimelerini teker teker söyledi.

Akşam çayının zamanı gelip de köpek Jip içeri girdiğinde papağan, Doktor'a: "Gördün mü, o da seninle konuşuyor." dedi.

"Bana sadece kulağını kaşıyormuş gibi göründü..." dedi Doktor.

Kaşının birini havaya kaldıran papağan, "Yanılıyorsun, hayvanlar konuşmak için her zaman ağızla-

rını kullanmazlar." dedi yüksek bir sesle. "Hayvanlar, kulaklarıyla konuşurlar. Ayaklarıyla konuşurlar, sonra kuyruklarıyla konuşurlar... Hayvanlar her şeyleriyle konuşurlar. Bazen tek bir ses çıkartmak bile istemezler. Şu an, burnunun bir kanadını nasıl seğirttiğini görüyor musun?"

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye sordu Doktor.

"Bu şu anlama geliyor: Yağmurun dindiğini göremiyor musun?" diye cevapladı Polinezya. "Jip, sana bir soru soruyor. Köpekler soru sormak için neredeyse her zaman burunlarını kullanırlar."

Bir süre sonra Doktor, papağanın yardımıyla hayvanların dillerini öyle iyi öğrendi ki hiç yardım almaksızın onlarla konuşmaya ve her dediklerini anlamaya başladı. Eh, dillerini de öğrendikten sonra insanları muayene eden bir doktor olmaktan bütünüyle vazgeçti.

Kedileri Besleyen Adam, John Dolittle'ın bir hayvan doktoru olacağını herkese söyler söylemez yaşlı hanımefendiler çok fazla kek yiyerek hastalanan bulldoglarını ve finolarını, Doktor'a getirmeye başladılar. Ayrıca çiftçiler de kilometrelerce uzaklığa aldırmaksızın hasta inek ve koyunlarını ona göstermeye geliyorlardı.

Bir gün, sabana koşulan bir at getirildi Doktor'a. Zavallı hayvancık, at dilinden anlayan bir doktor bulabildiğine çok memnun oldu.

"Biliyor musunuz, Doktor," dedi at; "tepenin arkasındaki veteriner hiçbir şey bilmiyor. Şu ana kadar tam altı haftayı ayağımın oynak yerindeki şişliği tedavi etmeye harcadı... Altı koca hafta, düşünebiliyor musunuz? Üstelik benim tek ihtiyaç duyduğum gözlük iken. Tek gözüm kör olmak üzere... Atların da insanlar gibi gözlük takmaması için ortada hiçbir sebep yok. Ama tepenin arkasındaki o aptal adam bir kez bile gözlerime bakmadı! Bana koca koca haplar vermeye devam etti. Ona söylemeye çalıştım, inanın bana; ama tek kelime bile at dilinden anlamıyordu. Benim ihtiyaç duyduğum şey gözlük."

"Tabii, tabii..." dedi Doktor. "Hemen senin için bir tane hazırlayacağım."

"Sizinki gibi bir gözlük istiyorum." dedi at. "Yalnız benimki yeşil camlı olsun. Böylece elli dönümlük araziyi sürerken gözümü güneş ışınlarından korur."

"Kesinlikle," dedi Doktor, "yeşil camlı bir gözlüğün olacak, hiç merak etme."

Doktor ön kapıyı onu uğurlamak üzere açtığında "Sorun ne biliyor musunuz, Efendim?" dedi sabana koşulan at. "Sorun önüne gelen herkesin hayvanları muayene edebileceğini düşünüyor olması. Neden? Çünkü hayvanlar şikayet etmez! Oysa gerçek şu ki bir insanın hayvanları gerçekten iyi muayene edebilmesi için insanları muayene eden doktorlardan daha zeki olması gerekiyor. Benim çiftçinin oğlu atlar hakkında her şeyi bildiğini sanıyor. Onu bir görseniz... O kadar

KIRMIZI YELKENLİNİN SONU

Dr. Dolittle hayvanların dilinden anladığı için onların hastalıklarını çabucak iyileştiriyordu. Kısa sürede o kadar ünlü oldu ki dünya üzerindeki bütün hayvanlar onu tanır oldu. Gittiği her yerde hayvan dostları tarafından karşılanan bu sevimli ve iyi kalpli insanın en sevdiği şeylerden biri de deniz yolculuğuydu.

Afrika'daki maymunlar arasında salgın çıktığını öğrenen Doktor hemen yola çıkar. Zor ve tehlikeli bir yolculuk olacaktır bu.

Neşe Krallığı'ndan geçmesi gereken Doktor düştüğü zindandan çıkabilecek mi?

Prens Bumpo Doktor'dan ne istemektedir?

Berberistanlı korkunç korsanlarla savaşında mücadeleyi kazanabilecek mi?

Dr. Dolittle'in işi çok zor ancak onun yardımcıları yunuslar, köpek balıkları, kartallar ve daha nice hayvanlardan oluşuyor.

Dostlarımız sizin de yardımınızı bekliyor.

Haydi! Maceraya...

www.hayatyayinlari.com

9 786254 471780

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari